

Biblická hodina – 25.04.2024

Suspírium: „Ak teda vo vás prebýva Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, tak ten, ktorý vzkriesil Krista z mŕtvych, oživí aj vaše smrteľné telá svojím Duchom, ktorý prebýva vo vás.“ (R 7,11) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 67: „Ó, Pane, zmiluj sa nad nami...“

Modlitba: Ďakujeme Ti, Pane náš nebeský, že aj dnes nás oslovíš, voláš nás po mene, lebo sme Tvoji. Povzbudzuješ nás, aby sme s Tebou pokračovali v ceste, lebo vtedy nás bojzlivosť nepremôže. Ak kráčame po Tvojom boku, Tvoja mocná ruka nás chráni pred pádom a vieme, že Ty si podielom všetkých, ktorí Ťa vzývajú a hľadajú. Kto by nám mohol škodiť, keď Ty si stojíš pri nás? Všetko nám patrí, čo nám daruješ. Všetko nám prináleží, čo si vo Svojom Slove nám prisľúbil a skrze Ježiša Krista nám daroval. Pomôž nám Teba i dnes uchopiť silou viery, nádeje a lásky, ktorú si do našich srdc vložil Ty sám. Daj sa nám poznať, daj nám Tvoj podiel zo zasľúbenej zeme, a daj, aby sme mali účasť na Tvojej milosti skrze Prímluvcu už tu na zemi. Prosíme, požehnaj nás a obdaruj nás Duchom Svätým, Ktorý s Otcom i so Synom kraľuje a panuje naveky vekov. Amen.

Biblický text: Kniha Jozue 18. kapitola: *„Celá pospolitosť Izraelitov sa zhromaždila do Šila a postavila tam stan stretávania po tom, čo sa im krajina poddala. Medzi Izraelitmi zostalo ešte sedem kmeňov, ktorým nepridelili dedičné vlastníctvo. Jozua povedal Izraelitom: „Dokedy budete váhať s obsadením krajiny, ktorú vám dal Hospodin, Boh vašich otcov? Vyberte si z každého kmeňa troch mužov. Ja ich pošlem, aby prešli krajinou a opísali ju podľa dedičných vlastníctiev a potom nech prídu ku mne. Nech si ju rozdelia na sedem dielov. Júda zostane na svojom území na juhu a Jozefov dom zostane na svojom území na severe. Urobte rozpis územia na sedem dielov a doneste mi ho. Ja vám hodím lós tu pred Hospodinom, naším Bohom. Léviovcí totiž nemajú podiel medzi vami, ale Hospodinovo kňazstvo je ich dedičným vlastníctvom. Gád, Rúben a polovica Menašeho kmeňa dostali na východe za Jordánom dedičné vlastníctvo, ktoré im dal Mojžiš, Hospodinov služobník.“ Muži sa vybrali na cestu. Jozua im rozkázal opísať krajinu: „Chodte, prejdite krajinu a opíšte ju, potom sa vráťte ku mne a tu v Šile pred Hospodinom vám hodím lós.“ Muži odišli a prešli krajinou. Zaznamenali do knihy rozpis podľa miest na sedem častí a prišli k Jozuovi do tábora v Šile. Jozua im hodil lós pred Hospodinom v Šile a rozdelil tam krajinu Izraelitom podľa ich rodov. Prvý lós padol na kmeň Benjamínovcov podľa ich rodov. Jeho vylosované územie je medzi územím Júdových a Jozefových potomkov. Na severnej strane sa hranica začína pri Jordáne, stúpa k horskému hrebeňu severne od Jericha, ďalej stúpa na západ na pohorie a končí sa v púšti pri Bét-Avene. Odtiaľ sa hranica tiahne k Lúzu, južne od hrebeňa pri Lúze – teda pri*

Bételi – potom zostupuje do Atarót-Addáru na pohorie južne od Dolného Bét-Chorónu. Tam hranica odbočuje a obracia sa na západnú stranu južne od vrchu, ktorý leží oproti Bét-Chorónu a končí sa pri Kirjat-Baale – teda pri Kirjat-Jearíme – meste Júdovcov. To je západná strana. Južná strana sa začína pri Kirjat-Jearíme, potom vybieha smerom na západ až po vody Neftóachského prameňa. Hranica ďalej zostupuje k úpätiu vrchu, ktorý leží oproti údoliu Ben-Hinnóm na severnom konci údolia Refajov, zostupuje do hinnómskeho údolia južne od hrebeňa Jebúsejov a zostupuje k Én-Rogelu. Potom odbočuje na sever a pokračuje až po Én-Šemeš, potom vybieha ku Gelilótu oproti svahu Adummím a zostupuje ku skale Rúbenovho syna Bohana. Potom prechádza na sever naproti Arabe a zostupuje do Araby. Ďalej hranica prechádza na sever ku hrebeňu Bét-Chogly a končí sa pri severnom zálive Solného mora, kde sa doň vlieva Jordán. To je južná hranica. Na východnej strane bude hranicou Jordán. To je hranica okolo dedičného vlastníctva Benjamínovcov podľa ich rodov. Toto sú mestá Benjamínovho kmeňa podľa rodov: Jericho, Bét-Chogla, Émek-Kecíc, Bét-Araba, Cemarajim, Bétel, Avvania, Para, Ofra, Kefar-Ammóni, Ofni a Geba; dvanásť miest aj s ich dedinami. Gibeón, Ráma, Beerót, Micpe, Kefira, Moca, Rekem, Jirpeel, Tarala, Cela, Elef, Jebús – teda Jeruzalem –, Gibe a Kirjat-Jearím; štrnásť miest aj s ich dedinami. To je dedičné vlastníctvo Benjamínovcov podľa ich rodov.”

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Ešte zostalo prideliť územie siedmym kmeňom: Benjamín, Šimeon, Zebulún, Jissachár, Ašér, Naftáli a Dán. O tie sa losovalo v Šile, lebo stan stretávania bol postavený práve tam. Šilo ležalo asi 16 kilometrov od Bétela, východne od hlavnej cesty medzi Bételom a Síchemom. Po mnoho rokov to bolo ústredné miesto uctievania, ktoré spájalo všetky kmene. Tu bol uložený svätostánok s posvätnou archou zmluvy, ktorá tam ostala až do Samuelovej doby, (viď. IS 4,3) dovtedy kým filistínci archu zmluvy Hospodinovej počas bitky nezhabali. Toto bolo znamenie, že Pán teraz prebýva medzi svojím ľudom a skutočne celá zem je pod Jeho nadvládou. Po Gilgále sa stáva centrom stretávania sa Šilo. Hoc kde sa stretávame s Pánom, Hospodin je prítomný a požehná svoj ľud. Keď je skutočne prítomný, pomôže, poteší, rozveselí svoj ľud. Skoro 300 rokov je táto obec centrom uctievania Hospodina.

Počiatočná horlivosť v boji však opadla a Jozua ich za to spravodlivo pokarhal. Dokonca vyzýva tieto kmene, rozkazuje im, aby po obsadení zeme, už konečne sa usídlili. To si však vyžaduje prieskum, potom primerané rozdelenie, a úplné obsadenie oblasti, preto musíme rozlišovať medzi dobyvateľskými vojnami celého národa a kmeňovými bojmi o osídlenie. Kmene, ktorým ešte neboli pridelené ich podiely, sa zjavne zdráhali čeliť podmaňovacej taktike, ktorá stála ešte pred nimi. Pokoj, ktorému sa krajina vo všeobecnosti tešila, je zrejmý z

bezpečnej cesty, ktorú prešlo dvadsaťjeden ľudí a preskúmali oblasť. Ich úlohou bolo prideliť zhruba sedem rovnakých častí územia, ktoré ešte neokupovali ostatné kmene. Potom v Šílo pred Hospodinom losoval Jozua a veľkňaz Eleazár spolu s náčelníkmi kmeňov. Presný priebeh hádzania losov nie je zaznamenaný, ale je pravdepodobné, že sa tak dialo pomocou Urím a Tummím ako po návrate z exilu: *„Kráľov miestodržiteľ im zakázal jesť z najsvätejších vecí, pokiaľ kňaz s urím a tummím nezaujme svoje miesto.“* (porov. Ezdr 2,63). Všimnime si, že v skutočnosti rozdelenie krajiny vykonal Pán: *„Lós sa síce hádže do náprsného vrečka, každé rozhodnutie je však od Hospodina.“* (Prís 16,33) Pisateľ Knihy Jozua hovorí o knihe, v ktorej boli zaznamenané hranice. Pravdepodobne bol to iba zvitok, na ktorom sa nachádzali najvýznamnejšie centrá jednotlivých kmeňov. Benjamínovi, ktorý bol fyzicky pripútaný k Jozefovi, ale duchovne k Judsku a kráľovstvu, bolo pridelené územie medzi Jozefom a Judskom.

Severná hranica Benjamína bola totožná s južnou hranicou Efrajima a južná hranica Benjamína bola totožná so severnou hranicou Júdu. Tieto oblasti predstavovali ochranné pásmo medzi Júdom a Efrajimom, dvoch dominantných kmeňov Izraela. Medzi dvoma veľkými vsunuli najmenšieho. Pekný príklad toho, ako sa treba postarať o najmenšieho. Ukážka spolupatričnosti. Príklad podpory. Pomoc najmenšiemu. Síce je to územie medzi najväčšími kmeňmi, ale obsahuje 26 miest. Najznámejšie mestá, ktoré sú späté s históriou Izraela, ležia práve v centre diania.

Prvé, Jeruzalem, jeho pôvodný názov Jebús, patril Jebusejovcom, teda pohanom. Síce patrí do územia Benjaminscov, ale Jeruzalem bolo natoľko sebestačné, že nikdy ho nezadeli medzi podiely jednotlivých kmeňov: *„Kráľ tiahol so svojimi mužmi na Jeruzalem proti Jebúsejom, obyvateľom toho kraja. Oni však odkázali Dávidovi: „Sem sa nedostaneš, zaženu ťa slepí a chromí.“ Tým chceli naznačiť: „Dávid sa sem nedostane.“ Dávid však dobyl pevnosť Sion, to je Dávidovo mesto. V ten deň Dávid povedal: „Kto chce biť Jebúsejov, nech napadne ich zdroj vody.“ Chromých a slepých Dávid z duše nenávidel. Preto sa hovorí: „Slepý a chromý nevstúpi do chrámu.“ Dávid sa usadil v pevnosti a nazval ju Dávidovo mesto. Obstavil ju od Milla smerom do vnútra.“* (IIS 5,6-9)

1) Pán a znamenia Jeho prítomnosti sú zjednocujúcim faktorom pre všetky Jeho rozptýlené deti. Boh ich požehná, ale oni musia sami konať pre svoj život. Hospodin im dá, ale bez ich pomoci to nebude ich zem. Treba priložiť svoju ruku k dielu, a zapísať a napísať to, čo im prináleží.

2) Ak je náš podiel viac ako to, čo potrebujeme, môže to byť Božie požehnanie, čo vykonal pre nás, pre našich ostatných bratov a sestry. Najmenší dostal veľa. Nič mu neubudlo. Najmenší dostal v budúcnosti vyspelé mestá.

3) Verná služba dostáva svoju odmenu od Pána, nie pomocou vlastných síl.

Prvý lós zo siedmich pribudol najmenšiemu. Boh sa ukázal ako verný a nápomocný. On nezostane nečinný. Avšak i ten najmenší sa chová často ako

dravý vlk, ako to poznamenal Jákob: „*Benjamín je dravý vlk, ráno požiera korisť a večer rozdeľuje úlovok.*“ (IMojž 49,27) O jeho dravosti a pažravosti sa dozvedáme práve v Knihe Sudcov, kde skoro bol vyhubený. Aj ten najmenší sa chce stať medzi veľkými najväčším. To je hriech, že nám nestačí to, čo máme. Toto sa stalo osudným práve prvému kráľovi, Saulovi. Nevedel prijať prvenstvo a vyvolenie Dávida.

Biblický text: Prvý list apoštola Jána 2. kapitola 1-6.veršov: „*Deti moje, toto vám píšem, aby ste nehrešili. Ale ak niekto zhreší, máme u Otca obhajcu – Ježiša Krista, spravodlivého. On je obetou zmierenia za naše hriechy, no nielen za naše, ale aj za hriechy celého sveta. Podľa toho vieme, že sme ho poznali, keď zachovávame jeho prikázania. Kto hovorí: „Poznám ho“, ale nezachováva jeho prikázania, je klamár a niet v ňom pravdy. Ale kto zachováva jeho slovo, v tom sa Božia láska stala naozaj dokonalou. A podľa toho poznávame, že sme v ňom. Kto hovorí, že zostáva v ňom, má aj sám žiť tak, ako žil on.*“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-2.verše: Deti moje, pozor na hriech. Toto oslovenie svedčí o dôvere a o blízkom duchovnom vzťahu. Milovaní a deti moje, to sú oslovenia toho učníka, ktorého Pán miloval, teda Jána. Práve preto viackrát zdôrazňuje a podčiarkuje hriešny stav človeka. Pravda je taká, že človek je hriešny. Samozrejme, aj apoštol Ján vie, že ani kresťania nie sú bez hriechu. Vie, že naša ľudská podstata je plná slabosti, a nám jedine Ježiš vie pomôcť dostať sa z vlastných nerestí a neduhov. Na nás osobne číha jediné nebezpečenstvo, a to hriech. Hriech, teda prešľap, odbočenie od cesty, zísť na širokú cestu. Hriech, teda odchýlka človeka. Hriešny je ten, kto naozaj poruší zákon. Veľa pokušení a veľa strastí sa nás dotkne osobne, ale Kristus je náš obhajca, lebo Jeho obeta zmierenia za naše hriechy, ale aj za hriechy celého sveta, je postačujúca. Boh to rieši ako Sudca, našu zodpovednosť nepopiera, ale ak patríme k Ježišovi Kristovi, On stojí pred Sudcom nebeským a dá nám potešenie. Všetky vzťahy s Otcom vie vyriešiť iba Kristus, nikto iný nemá dosah na vysporiadanie vzťahov, len Paraklétos. Ježiš ako Prímluvca a Obhajca slúži až dodnes. Jeho vyžarujúca milosť rieši naše vzťahy. Ježiš má však ešte jedno prímenie: Spravodlivý. Vzťahy nespravodlivých rieši ten, Kto je spravodlivý. Ako má naša cirkev vnímať i celé spoločenstvo Kristovo osobu Ježiša Krista? Tak, že Jeho služba pred našim Otcom je vždy účinná, len On vie a môže zachrániť hriešnych. Kristus je naša skutočná pomoc. Ježiš je Obhajca. Ježiš je Spravodlivý. Len tento Pán je schopný zachrániť a ochrániť cirkev. Apoštol Ježišovu službu spečatí aj obetou zmierenia. Táto obeta je za naše hriechy. Obeta zmierenia je výraz zo Starého zákona. Obetu za hriech preniesli na obetované zviera a jeho krv akoby priniesla zmierenie medzi Bohom a človekom, ktorý pred Ním stál. Ježišova obeta je však obeta zmierenia zo strany

nebies a nie zeme, a je darom pre celý svet od Hospodina. Jeho vôľa sa stala skutočnosťou. Ježišova obeta každého zachráni. Je to možné? Takto nás miluje Boh? Až natoľko? Celý svet je službou Kristovou zachránený? Hriechy celého sveta znášal na kríži náš Pán? Áno! Samozrejme. Naším príkladom je Ježiš. Ježišov život je nasledovaniahodný. Obhajca a Spravodlivý.

3-6.verše: My však veľmi ľahkovážne rozprávame o hriechu. Buď zovšeobecňujeme hriech, alebo sme častokrát svedkami aj toho, že počujeme aj také výroky: „ja som bezhriešny.“ Práve preto apoštol Ján sa stavia bezprostredne do cesty týmto myšlienkam, a hovorí, to nie je pravda. To sú naše prekážky, to sú naše obrovské nedorozumenia, ktoré potrebujeme celkom odstrániť. Nikto z nás nemôže hovoriť o tom, že nepotrebuje očistu, a to skrze obety zmierenia. Nie sme spravodliví kresťania, nie sme praví kresťania, ak si nepripustíme k srdcu, že sme hriešni. Chodím navštíviť osamelých bratov a sestry. Pred Veľkou nocou som bol vysluhovať svätú Večeru Pánovu i jednej našej sestre vo viere a ona celý čas, my vravievala: „Nezaslúžim si takú veľkú lásku od Boha.“ To je tá pokora, ktorá nás musí zasiahnuť, ak sme spoznali Ježiša Krista. Pokora a celková hriešnosť človeka vraví: „nezaslúžim si to!“ Práve preto spoznať Krista, spoznať sa v Jeho obeti znamená všetky Jeho prikázania lásky dodržať. Kde je príkladom Kristova služba, tam pravda vždy vyjde najavo. Kde je príkladom Kristova služba, tam je prítomná pokora, vyznanie hriechov a láska bližným, a nie ich ohováranie a celkové podceňovanie. Ak je však reč o vyznaní hriechov, ihneď to vieme presunúť na niektorú z našich známych vo viere. Nemôžeme sa takto oddať takým veciam ako sú sebeckosť, sebapoškodzovanie a sebaklam. Poznať Ježiša Krista znamená aj v myšlienkach stáť po Jeho boku. Rozmýšľať, myslieť, hovoriť, konať vo všetkom tak, ako konal a uvažoval Ježiš Kristus. Ako to riešil Ježiš Kristus? Čo by na to povedal Ježiš, keby tu bol? Ten, kto však len hovorí, a nenasleduje Krista, práve dodržaní v Jeho prikázani, ten je klamár. Sú to silné slová? Sú to vážne slová? Áno, ale spoločenstvo Kristovo nemôže žiť v klamstvách. Ten, kto zachováva Ježišove prikázania, zachováva Jeho slovo. Opiera sa o Jeho výroky. Len Jeho slová ho potešia, pozdvihnú a pomôžu. Božia láska práve preto nie je produktom človeka, ale darom Najvyššieho. Kto berie vážne Božie Slovo, a koná Hospodinovu vôľu, má v sebe lásku Božiu. Boh teda koná. Boh teda vykoná, čo chce. Boh teda dovŕši svoj plán milosti. Kto spozná túto milosť v Kristovi, nie je klamár, ale ten, kto len napodobňuje túto zjavenú milosť, ten je klamár. Božia láska sa nedá napodobňovať, tá buď formuje človeka, alebo nie. Kto ju spozná a oddá sa jej, žije len z tejto lásky. V Ňom žijú, V Ňom sú ponorení. Ponorení do lásky Božej. Celkom zamorení láskou zjavenou v Ježišovi Kristovi. Ježiš žil a žije i dnes iba v tejto láske. My každodenne potrebujeme túto lásku, aby sme mohli úprimne vyznať svoje hriechy. Dokonalá láska, ktorá

nás poháňa vpred a naše hriechy, ktoré potrebujeme vyznať. Táto dvojitosť nás charakterizuje, práve preto: Pozor na hriech!

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Veď kto poznal Pánovu myseľ, aby ho poučal? My však máme myseľ Kristovu!“ (IK 2,16) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 537: „Pod', k Ježišovi, pod' ešte dnes...“

Milan Jurčo: Prepis

Je taká kniha, kde sa robia prepisy.

Dvaja ku nej prídu – ten, čo odísť musí a ten, čo prísť chce.

Starý a nový majiteľ. Dvaja.

A sú v tom dejiny času, dejiny rodov, dejiny sporenia i mánotratníctva,
dejiny lásky a nenávisti, dejiny dramatického behu, kto bude pri majetku skôr.

Kniha vlastníctva!

Kto by nechcel, aby sa do tvojich listov vždy nový, nový majetok náš prepísal?

Kto by si nechcel takto svoju budúcnosť i budúcnosť detí zabezpečiť?

Je taká kniha na Najvyššom úrade nebies,

kde sa píše náš život.

Ó, Pane, daj mi takú múdrosť, takú opatrnosť, takú vypočítavosť,

aby som do tejto knihy vkladal svoju vieru,

ukladal svoje úspory, ukladal túžbu nadobudnúť!

Aby si do nej urobiť mohol

ten prepis najväznejší –

Prepis mojej časnosti na život večný!